

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא

כדף היומי

גיטין דף נ"ז למסקנא

דף נ"ז ע"א

- א. כל הנוגע בישראל, כנוגע בבבת עינו.
- ב. כל המלעיג על דברי חכמים, נידון בצואה רותחת.
- ג. נביאי אומות העולם עובדי עבודה זרה, ענשם מרובה אפילו ממושעי ישראל.
- ד. כמה גדולה כוחה של בושה, שהרי סייע הקדוש ברוך הוא את בר קמצא והחריב את ביתו ושרף את היכלו.
- ה. שלש מאות אלף שלופי חרב נכנסו ל'טור מלכא', והרגו בה שלשה ימים ושלשה לילות.
- ו. ששים רבוא עיירות היו לינאי המלך בהר המלך (טור מלכא), וכל אחת היו בה כיוצאי מצרים, חוץ משלש שהיו בהן כפלים כיוצאי מצרים, ואלו הן: כפר ביש – שלא נתנו בית לאורחים, כפר שיחליים – שהתפרנסו משחליים, וכפר דכריא – שנשותיהן ילדו זכרים תחלה ונקיבה באחרונה, ופוסקות.
- ז. ארץ ישראל נקראת 'ארץ צבי', כצבי הזה שאין עורו מחזיק את בשרו, כך גם הארץ בזמן שיושבין עליה היא מרווחת, ובזמן שאין יושבין עליה היא מתכווצת.
- ח. אנשי כפר סכניא צדיקים היו: כמעשה שנשבו ארוס וארוסתו לבין הגויים, והשיאום זה לזה, ולא נגע בה עד יום מותו, לפי שלא היה להם כתובה. לאחר מותו ביקשה שיספידוהו

שפטפט ביצרו יותר מיוסף. עוד מעשה שעלה שער התבואה, ומצאו אב ובנו שבאו על נערה מאורסה ביום הכפורים, וסקלום, וחזר השער למקומו. ועוד מעשה באחד שנתן עיניו באשתו לגרשה, והיתה כתובתה מרובה, זימן את שושביניו והאכילן והשקן והשכיבן וכו', והטיל ביניהם לובן ביצה והעמיד להן עדים, ובא לבית דין. העיד בבא בן בוטא משמאי הזקן שלובן ביצה סולד מן האור ושכבת זרע דוחה, בדקו ומצאו כדבריו, והלקוהו בבית דין והגבוהו כתובתה ממנו. ואע"פ שצדיקים היו, נענשו, לפי שלא נתאבלו על ירושלים.

ט. שמונים [אלף] קרני מלחמה נכנסו לכרך ביתר בשעה שלכדוה, והרגו בה אנשים ונשים וטף עד שהלך דמן ונפל לים הגדול, שהיתה רחוקה מיל. שני נחלים יש בבקעת ידים, אחד מושך אילך ואחד אילך, ושיערו חכמים שני חלקים מים ואחד דם. שבע שנים בצרו עובדי כוכבים את כרמיהן מדמן של ישראל בלא זבל.

דף ג"ז ע"ב

א. נבזראדן רב טבחים הרג בבקעה אחת מאתים ואחת עשרה רבוא, ובירושלים הרג תשעים וארבע רבוא על אבן אחת עד שהלך דמן ונגע בדמו של זכריה, שמצא את דמו רותח לאחר כמה שנים, והרג סנהדרי גדולה וקטנה בחורים ובתולות ותינוקות של בית רבן, עד שאמר לו: זכריה טובים שבהן איבדתים, האם תרצה שיאבדו כולם? ונח דמו. לאחר מכן הרהר בתשובה וברח ונתגייר.

ב. נעמן גר תושב היה, נבזראדן גר צדק היה, מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק, מבני בניו של סיסרא למדו תינוקות בירושלים, מבני בניו של סנחריב למדו תורה ברבים, והם שמעיה ואבטליון.

ג. 'הקול קול יעקב והידים ידי עשו' – א) 'הקול' זה אדריינוס קיסר שהרג באלכסנדריא של מצרים ששים רבוא על ששים רבוא כפלים כיוצאי מצרים, 'קול יעקב' זה אספסינוס קיסר שהרג בכרך ביתר ארבע מאות רבוא וי"א ארבעת אלפים רבוא. 'הידים ידי עשו' זו מלכות הרשעה שהחריבה את בתינו ושרפה את היכלנו והגליתנו מארצנו. ב) 'הקול קול יעקב', אין לך תפלה שמועלת שאין בה מזרעו של יעקב, והידים ידי עשו אין לך מלחמה שנוצחת שאין בה מזרעו של עשו.

ד. הקדוש ברוך הוא הראה לדוד חורבן בית ראשון וחורבן בית שני.

ה. מעשה בארבע מאות ילדים וילדות שנשבו לקלון, הרגישו בעצמן למה הן מתבקשים וכו', אמרו: אם אנו טובעין בים אנו באין לחיי העולם הבא? דרש להן הגדול שבהן: אמר ה' מבשן אשיב אשיב ממצולות ים וכו' אלו שטובעין בים, קפצו כולן לים. נשאו ילדים ק"ו בעצמן וקפצו גם הם.

ו. 'כי עליך הורגנו כל היום' (א) יש שפירשוהו על מעשה באשה ושבעה בניה שביקש מהם הקיסר שישתחוו לעבודה זרה ומיאנו, והרגום. ולאחרון ביקש שירים את טבעתו כדי שייראה כמשתחוה ולא יאמרו שלא קיבל עליו מצות המלך. השיב לו: חבל עליך קיסר, על כבוד עצמך כך על כבוד הקב"ה על אחת כמה וכמה. והרגוהו. נשקה אותו אמו, וביקשה שילך ויאמר לאברהם אבינו אתה עקדת מזבח אחד ואני עקדתי שבעה. ועלתה לגג ונפלה ומתה, יצתה בת קול ואמרה: אם הבנים שמחה. (ב) י"א זו מילה (שלפעמים מת). (ג) וי"א אלו תלמידי חכמים שמראים הלכות שחיטה בעצמן. (ד) י"א תלמידי חכמים שממיתין עצמן על דברי תורה.

ז. כל דבר יכול האדם להראות על עצמו, חוץ משחיטה וצרעת.

ח. אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליהם, שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל.

XXXXXXXXXXXXXXXX

לומד יקרו! אם לדעתך יש טעות בחומר, שגיאת כתיב, או כל הערה אחרת, לטובת הכלל, דווח למערכת באמצעות שליחת דואר לכתובת:

7600235@gmail.com

יש לציין מסכת, דף, ועמוד. תודה.

© כל הזכויות שמורות למערכת "הדף היומי למסקנא". אין להפיץ ו/או לעשות כל שימוש מסחרי בחומר. להצטרפות שלחו דואר לכתובת:

7600234@gmail.com